Lietas Nr. 11370016816
Lietas arhīva Nr. K07-0146-16/5

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Aizkrauklē, 2016.gada 12.aprīlī

Aizkraukles rajona tiesa
tiesnese L.Baltmane-Zepa,
piedaloties prokuroram J.Duberim,
aizstāvei zvērinātai advokātei Z.Bičkovičai,
atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas.
Tiesa

konstatēja:

/pers. A/ izdarīja zādzību nelielā apmērā.

2016.gada 15.marta /pers. A/, atrodoties Aizkrauklē, ap pulksten 11.23 iegāja SIA "MAXIMA Latvija" piederošajā veikalā "Maxima" Aizkrauklē, Skolas ielā 6, kur no pārtikas produktu stenda paņēma 0,2 kg šķīstošās kafijas "Jacobs Kronung" bundžu 10,49 *eiro* vērtībā, paslēpa to apģērbā. Tad, nesamaksājot par paņemto šķīstošo kafiju, /pers. A/ iznesa to no veikala tirdzniecības zāles garām kasei un aizgāja prom.

Ar savām darbībām /pers. A/ cietušajai SIA "MAXIMA Latvija" nodarīja mantisko kaitējumu 10,49 *eiro*.

Ar šādām darbībām /pers. A/ izdarīja Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais savu vainu atzina pilnībā visā viņam izvirzītajā apsūdzībā par Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, neapstrīdēja noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas faktiskos apstākļus un juridisko kvalifikāciju, izteica lūgumu neveikt pierādījumu pārbaudi.

Prokurors izteica viedokli, ka lietā nav nepieciešams veikt pierādījumu pārbaudi, jo konstatēti Kriminālprocesa likuma 499.pantā paredzētie apstākļi, un šādam prokurora viedoklim pievienojās arī aizstāve.

Tiesa saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.pantu nolēma lietā neveikt pierādījumu pārbaudi, jo apsūdzētais atzina savu vainu izvirzītajā apsūdzībā un lūdza neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā, tiesai pēc lietas materiālu pārbaudes nav radušās šaubas par apsūdzētā vainīgumu un noziedzīgā nodarījuma juridisko kvalifikāciju. Tiesas sēdē apsūdzētajam izskaidrota pierādījumu pārbaudes neveikšanas procesuālā būtība un sekas.

Tiesa konstatē, ka apsūdzētajam celtā apsūdzība atbilst Kriminālprocesa likuma 405.panta pirmās daļas noteikumiem *(sk. Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta apkopoto tiesu praksi noziedzīgo nodarījumu kvalificēšanā, ja lieta izskatīta bez pierādījumu pārbaudes, 2013.gads, 6.lpp.)* un ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka apsūdzētā faktiskās darbības ir pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas, lietā ir pierādīts apsūdzētā vainīgums. Apsūdzētais ir sodāms, taisot notiesājoš u spriedumu, kā to paredz Kriminālprocesa likuma 520.pants.

Tā kā tiesas sēdē pierādījumu pārbaude netika veikta, tad, ievērojot Kriminālprocesa likuma 527.panta trešajā daļā noteikto, šajā spriedumā pierādījumu analīze un to uzskaitījums nav nepieciešams.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantu apsūdzētajam ir piespriežams sods tādā apmērā, kādu nosaka Krimināllikuma 180.panta pirmās daļas sankcija, ievērojot Krimināllikuma Vispārīgās daļas noteikumus. Krimināllikuma 46.panta otrā daļa paredz, ka, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, savukārt, nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Nosakot soda veidu un mēru, tiesai jāņem vērā Krimināllikuma 35.pantā definētais soda mērķis.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499.panta trešās daļas nosacījumiem tiesas izmeklēšanā, pārbaudot apsūdzētā personu raksturojošos datus, tiesa konstatēja, ka apsūdzētais agrāk nav sodīts, administratīvi sodīts divas reizes *(lietas 13.lapa)*. Tiesas sēdē apsūdzētais paskaidroja, ka pašlaik algotu darbu nestrādā, plāno uzsākt strādāt darbus, kas saistīti ar ceļu būvi. Iespēju robežās palīdz meitai, kura mācās 9.klasē. Apsūdzētais norādīja, ka savu vainu atzīst, izdarīto nožēlo.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu izdarītais noziedzīgais nodarījums ir klasificējams kā mazāk smags noziegums.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesa par apsūdzētā atbildību mīkstinošo apstākli atzīst savas vainas noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzīšanu. Tiesa uzskata, ka nav pamata par apsūdzētā atbildību mīkstinošu apstākli atzīt radītā kaitējuma novēršanu saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 3.punktu, uz ko norādīja aizstāve, jo kaitējums lietā nav novērsts tāpēc, ka to būtu vēlējies apsūdzētais.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.pantu apsūdzētā atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatē.

Nosakot soda veidu un mēru, tiesa ņem vērā arī to, ka apsūdzētais piekrita lietas iztiesāšanai bez pierādījumu pārbaudes, tā izmantojot savas tiesības uz sadarbību, ko nosaka Kriminālprocesa likuma 21.pants. Tas, ka apsūdzētais izmanto savas tiesības uz sadarbību vienkāršotāka procesa izvēlē, nav atzīstams par patstāvīgu viņa atbildību mīkstinošu apstākli, bet ir ņemams vērā pie soda veida noteikšanas *(sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta nolēmumu lietā SKK- 232/08)*.

Atbilstoši Krimināllikuma 35.panta otrajai daļai soda mērķis ir aizsargāt sabiedrisko drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Saprotot noziedzīgu nodarījumu kā netaisnīgumu, ko radījusi pārkāpēja darbība vai bezdarbība, ikvienā konkrētā gadījumā ir svarīgi izvēlēties un piemērot pārkāpējam tādu sodu, kas ir samērīgs un maksimāli atbilst sabiedrības un arī pārkāpēja interesēm *(sk. A.Judins. Krimināsods nav valsts atriebība par izdarīto noziedzīgo nodarījumu. Jurista vārds Nr.11 (762), 2013.gada 19.marts, 7.lpp)*.

Tiesa par atbilstīgu un samērīgu, atbilstošu soda mērķim un soda veida ietekmējošajiem apstākļiem, uzskata sodu piespiedu darba veidā, kā to norādīja arī prokurors.

Krimināllikuma 40.pants noteic, ka piespiedu darbs (..) ir piespiedu iesaistīšana sabiedrībai nepieciešamajos darbos, ko notiesātais (..) izcieš, veicot dzīvesvietas apvidū piespiedu darba izpildes institūcijas noteiktos darbus no pamatdarba un mācībām brīvajā laikā un bez atlīdzības.

Piespriežot pamatsodu piespiedu darba veidā, apsūdzētais tiks iesaistīts darbos, kas būs audzinošs sods apsūdzētajam. Tiesas ieskatā piespiedu darba izciešanas rezultātā apsūdzētais tiks motivēts laboties; šis sods būs pietiekami bargs, lai atturētu notiesāto no noziedzīgo nodarījumu izdarīšanas turpmāk, tiks ievērots samērīgums starp apsūdzētā tiesībām un sabiedrības interesēm.

Nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā, ka nav konstatēti apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi un ir konstatēts viens apsūdzētā atbildību mīkstinošs apstāklis. Piespiedu darbs atbilstoši Krimināllikuma 40.panta pirmajai daļai nosakāms no četrdesmit līdz divsimt astoņdesmit stundām. Tiesa uzskata, ka sods apsūdzētajam nosakāms 40 piespiedu darba stundu apmērā, samazinot prokurora prasītā soda apmēru sakarā ar konstatēto apsūdzētā atbildību mīkstinošo apstākli.

Vērtējot aizstāves izteikto viedokli par to, ka apsūdzētais ir atbrīvojams no soda saskaņā ar Krimināllikuma 59.panta trešo daļu un 58.panta pirmo daļu, tiesa secina, ka konkrētajā gadījumā šie Krimināllikumā ietvertie apsūdzētajam labvēlīgie nosacījumi nav piemērojami. Tiesas ieskatā minētās likuma normas ir piemērojamas īpašos gadījumos. Kā redzams no apsūdzības, tad apsūdzētais zadzis kafiju, kas noteikti nav pirmās nepieciešamības prece, un tas nozīmē, ka apsūdzētajam zādzības izdarīšanā nav attaisnojuma, turklāt kaitējums novērsts pateicoties cietušās aktīvai rīcībai.

Lemjot jautājumu par procesuālo izdevumu piedziņu no apsūdzētā, tiesa ievēro Kriminālprocesa likuma 368.panta pirmo daļu, kurā noteikts, ka tie piedzenami no notiesātā, ja vien tiesa nekonstatē pamatu notiesātā atbrīvošanu no šī pienākuma. Tiesa uzskata, ka apsūdzētais faktiski ir maznodrošināta persona (minētā panta ceturtā daļa), uz ko norādīja arī aizstāve, jo viņš algotu darbu pašlaik nestrādā, tāpēc procesuālie izdevumi 80,92 EUR apmērā, kas radušies lietā sakarā ar zvērinātas advokātes Z.Bičkovičas piedalīšanos kriminālprocesā pēc norīkojuma, ir sedzami no valsts līdzekļiem.

Drošības līdzeklis apsūdzētajam nav piemērots. Tā kā tiesai nav pamata uzskatīt, ka apsūdzētais varētu izvairīties no sprieduma izpildes, tad drošības līdzekļa piemērošanai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 241.panta trešo daļu nav pamata.

Izlemjot jautājumu par rīcību ar lietisko pierādījumu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 529.panta 1.punktam, secināms, ka CD disks ar audioierakstu, kas glabājas pie lietas materiāliem, arī turpmāk glabājams pie lietas materiāliem.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499., 511., 512., 520., 527.- 530.pantu tiesa

nosprieda

atzīt /pers. A/ par vainīgu Krimināllikuma 180.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar piespiedu darbu uz 40 (četrdesmit) stundām.

Drošības līdzekli /pers. A/ nepiemērot.

Atbrīvot /pers. A/ no procesuālo izdevumu, kas saistīti ar zvērinātas advokātes piedalīšanos kriminālprocesā pēc norīkojuma, 80,92 EUR (astoņdesmit *euro* un 92 centu) apmērā samaksas un segt tos no valsts līdzekļiem.

Lietisko pierādījumu – CD disku glabāt pie lietas materiāliem.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, sūdzību vai protestu iesniedzot Aizkraukles rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams tiesas kancelejā 2016.gada 13.aprīlī.

Tiesnese L.Baltmane-Zepa